

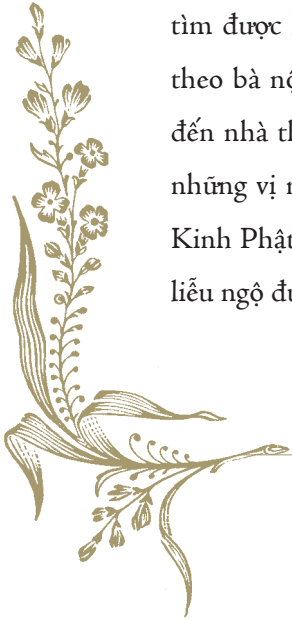
Thượng Đế và Nhân Loại

Những Truyện Thánh Kinh

Thanh Hải Vô Thượng Sư

Từ thuở ấu thơ, tôi đã bắt đầu thắc mắc về Thượng Đế và vũ trụ, nhưng không biết tìm ai để đặt những câu hỏi lớn lao như: Thượng Đế trông như thế nào? Làm sao tôi có thể thấy Ngài? Tôi có thể sờ vào Ngài được không? Tôi có thể ôm Ngài không? (Vì lúc đó tôi còn rất nhỏ nên thích ôm ấp.) Nhiều năm trôi qua kể từ khi tôi tự đặt cho mình câu hỏi đầu tiên đó, tôi vẫn chưa tìm được lời giải đáp thật sự. Cho nên, tôi theo bà nội đến chùa để cầu Phật, theo cha đến nhà thờ để cầu Chúa. Tôi đã cầu tất cả những vị mà tôi biết, cũng như cố gắng đọc Kinh Phật và Kinh Thánh nhưng vẫn không liễu ngộ được nhiều điều.

Thậm chí lúc ngủ tôi cũng ôm quyển Thánh Kinh. Đêm nào tôi cũng ôm Thánh Kinh ngủ. Và tôi luôn cầu nguyện với Thượng Đế: “Ngài có thể cho con thấy Ngài được không? Xin Ngài cho con thấy Ngài, hỡi Thượng Đế Tối Cao, Đấng vượt trên mọi giới hạn của con người, Đấng vượt trên mọi khác biệt tôn giáo, Đấng vượt trên mọi thù hận và phân biệt chủng tộc. Xin cho con được thấy Ngài. Con mong mỗi nhận biết Ngài hơn bất kỳ điều gì khác.”

Dường như tôi đã cảm nhận được sự hiện diện của Thượng Đế nhưng không thể nhìn thấy Ngài, nên rất muốn gặp Ngài. Vì vậy tôi đã thử nhiều phương cách mong sao có thể cầu thông với Ngài, nhưng đều không có kết quả. Cho đến một ngày, Thượng Đế đã dẫn dắt tôi vào con đường tâm linh này, con đường mà Thượng Đế nói là qua đó, tôi có thể nhận biết Ngài một cách nhanh chóng. Kể từ đó, mỗi ngày tôi càng nhận biết Đấng Cha Lành nhiều hơn.

Ngài cũng yêu cầu tôi đi ra ngoài thế giới, đến bất cứ nơi nào mà tôi được thỉnh cầu, để truyền đạt thông điệp rằng Thượng Đế rất mực thương yêu quý vị. Và nếu quý vị muốn thấy Ngài thì tôi phải chỉ cho quý vị phương pháp. Đây là công việc đầy thử thách và tôi cho rằng nó không phù hợp với một phụ nữ nhỏ bé như tôi. Nhưng Thượng Đế đã phán rằng: “Ta sẽ ban cho con tất cả lực lượng cần thiết, chỉ cần con tiếp tục phụng sự Ta, mọi chuyện khác Ta sẽ lo liệu.” Phương pháp này đã mang lại kết quả cho bản thân tôi cũng như nhiều ngàn người khác, thậm chí nhiều trăm ngàn người đang tìm kiếm Thượng Đế. Vì vậy tôi đảm bảo rằng nó cũng sẽ mang lại kết quả cho tất cả mọi người.

*~ Thanh Hải Vô Thượng Sư
Armenia, ngày 15 tháng 5 năm 1999*

Hungary, xuân 2005

KHÁM PHÁ NHỮNG TRUYỆN THÁNH KINH

Thánh Kinh, một trong những tác phẩm vĩ đại nhất thế giới, kể về những truyện của Tạo Hóa, về lịch sử của quốc gia Do Thái, ghi chép lại mối liên hệ của Thượng Đế với người Do Thái (còn được gọi là Hê-bơ hay Jew), những giới luật và cách thờ phụng mà Thượng Đế (Đức Giê-hô-va) đã dạy cho con cái Ngài. Kinh Tân Ước nói về cuộc đời cùng giáo lý của Chúa Giê-su ở thành Nazareth.

Thánh Kinh được viết dưới nhiều hình thức, bao gồm truyện thuyết, châm ngôn, thơ ca, gia phả và tiểu sử. Tuy nhiên, nội dung chính là những bài học cốt yếu về mối liên hệ với Thượng Đế mà con người phải học trong cuộc sống.

Trong Sáng Thế Ký, quyển Thánh Kinh đầu tiên, chúng ta đọc được một trong những truyện hấp dẫn nhất đã từng được kể trên thế giới: truyện về sự sáng tạo ra hai người đầu tiên là Adam và Eva. Sau đó, do sự xúi giục của quỷ Sa-tăng đội lối rắn, Adam và Eva đã cố ý vi phạm nội quy của Thượng Đế, ăn trái cấm và do đó bị đuổi ra khỏi Vườn Địa Đàng.

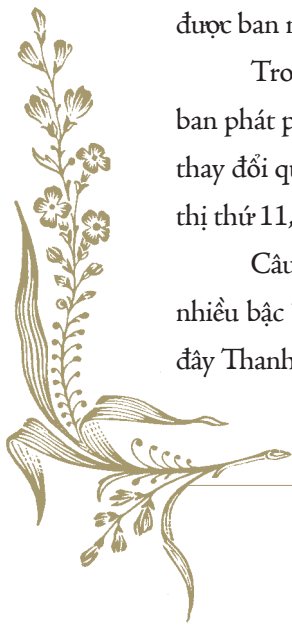
Theo Thanh Hải Vô Thượng Sư, bị kịch về “Thiên Đàng Đã Mất” tượng trưng cho sự quay lưng của nhân loại đối với Thượng Đế: “Thượng Đế là lực lượng sáng tạo ra vạn vật trong toàn cõi vũ trụ. Lực lượng đó được gọi bằng nhiều danh xưng khác nhau trong những tôn giáo khác nhau; ví dụ như Thượng Đế, Đức Allah, Vô Thượng Sư, A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề và Phật Lục.” (Xin xem bài khai thị thứ 7, Mười Điều Răn.)

Tiếp theo truyện “Thiên Đàng Đã Mất” là những truyện Thánh Kinh nổi tiếng khác như Chiếc Thuyền Của Noah (bài khai thị thứ 2), Thiên Thần Cứu Mệnh Lot (bài khai thị thứ 4) và Cuộc Di Cư Của Người Do Thái (bài khai thị thứ 6). Các truyện này kể về việc những người con của Thượng Đế đã lạm dụng ý chí tự do của mình, liên tục làm trái với kế hoạch vĩ đại của vũ trụ về tình thương, hòa bình và hòa hợp, nên phải lãnh nhận hậu quả tất yếu, đó là sự hủy diệt. Dù là trận đại hồng thủy nhấn chìm cả Địa Cầu, con hỏa hoạn thiêu hủy toàn thành phố hay những cuộc chiến tranh liên miên giữa các quốc gia, những thảm họa đó đều có thể được xem là hình phạt của Thượng Đế, nhưng thật ra đó là hậu quả xuất phát trực tiếp từ chính hành vi của con người.

Làm thế nào nhân loại có thể tránh khỏi những thảm họa và tai ương do chính mình tạo ra này? Giải đáp cho câu hỏi đó đến từ những tấm gương ngời sáng của các nhân vật trong Thánh Kinh như Abraham, Lot, Thánh Moses và Hannah – mẫu thân của Samuel. Tất cả những vị này đều khiêm nhường thuận theo ý chỉ của Thượng Đế đến mức từ bỏ mọi của cải trần gian và ngay cả những người con thương yêu nhất của mình (trường hợp của Abraham và Hannah). Kết quả là họ được ban những ân điển quý giá bội phần so với những gì họ đã hy sinh.

Trong khi các nhân vật trong Kinh Cựu Ước tôn kính Thượng Đế như một người có khả năng ban phát phần thưởng cũng như trừng phạt con cái của mình, thì khi Chúa Giê-su giảng thế, Ngài đã thay đổi quan niệm đó. Ngài nói với các tín đồ rằng: “Thiên Quốc ngự bên trong các ngươi.” (Bài khai thị thứ 11, Bài Thuyết Giảng Trên Núi.)

Câu nói này đã phản ánh mối liên hệ giữa giáo lý của Chúa Giê-su và Phật Thích Ca Mâu Ni cùng nhiều bậc Thánh nhân vĩ đại khác ở phương Đông. Các Ngài đều truyền dạy cùng một Chân Lý. Giờ đây Thanh Hải Vô Thượng Sư cũng mang đến cho chúng ta một thông điệp tương tự, rằng Thượng Đế

không phải là ai khác ngoài Trí Huệ Vô Thượng và Bản Lai Diện Mục của chính chúng ta. (Bài khai thị thứ 7, Mười Điều Răn.) Và nếu chúng ta đặt trọn niềm tin của mình vào Thượng Đế, vào vị Vô Thượng Sư bên trong, tập trung vào trung tâm trí tuệ và tuân theo ý chỉ của Thượng Đế, thì không những bản thân chúng ta được gia trì mà cả thế giới và những thế hệ hậu sinh của chúng ta cũng sẽ được lợi ích.

Khác hẳn một người cha nghiêm khắc trừng phạt con người bằng những khổ đau trần thế hoặc luân hồi, bản chất của Thượng Đế là Tình Thương và Nhân Ái vô biên. Ngay cả khi con người chối bỏ ý chí tự do của họ và tự tách mình khỏi Tình Thương, thì Tình Thương vẫn không bao giờ xa rời họ. Trải qua bao thời đại, Thượng Đế đã gửi những bậc Đại Minh Sư đến giúp những người con của Ngài trở về Quê Hương Thiên Quốc. Những bậc Thánh nhân này chính là hiện thân của Thượng Đế và các Ngài có lực lượng bất khả tư nghì. Chỉ có thông qua các Ngài, chúng ta mới có thể phá vỡ vòng nhân quả, vượt qua Tam Giới và an toàn trở về Ngôi Nhà vĩnh cửu của linh hồn.

Chúa Giê-su cũng hứa là Thượng Đế sẽ lại gửi một “Đấng An Ủi” đến cho chúng ta. Nhưng làm thế nào chúng ta có thể nhận biết được ai là hiện thân của Thượng Đế, giống như Đức Chúa Giê-su? Thanh Hải Vô Thượng Sư trả lời như sau: “Nếu có vị nào dạy chúng ta những giáo lý tương tự hay mang lại cho chúng ta niềm an ủi như Chúa Giê-su đã làm, thì chúng ta nên biết rằng người đó chính là Đấng An Ủi mà Thượng Đế đã gửi đến cho mình.” (Bài khai thị thứ 9, Tấm Gương Hoàn Mỹ Của Bậc Thánh Nhân Vĩ Đại.) Cuộc sống, giáo lý, hành động và lực lượng cũng như tình thương mà Thanh Hải Vô Thượng Sư đã thể hiện, tất cả đều chứng minh sự thật là Ngài quả thực đến từ Thượng Đế. Nếu chúng ta thành tâm mong cầu giải thoát thì chỉ cần gõ cửa, chắc chắn chúng ta sẽ nhận ra Ngài. Thông qua vị Đại Minh Sư này, những người phạm chúng ta cuối cùng cũng sẽ tìm lại được Thiên Đàng đã mất của mình.

~ Ban Biên Tập
Năm Hoàng Kim thứ 3

Tuyển tập này bao gồm truyện “Vườn Địa Đàng” và những truyện Thánh Kinh khác mà Thanh Hải Vô Thượng Sư đã kể trong những dịp khác nhau. Thông qua tuyển tập này, chúng tôi hy vọng chia sẻ với quý độc giả trí huệ uyên thâm của Thanh Hải Vô Thượng Sư, mong là sẽ gợi nhớ về tình thương vĩnh hằng mà Thượng Đế dành cho nhân loại.

M Ụ C L Ụ C

Vườn Địa Đàng

Truyện Thánh Kinh này không chỉ nói về miếng trái cây, mà còn để lại một bài học đạo đức.

Những vị thầy thời xưa vì ngại phiền phức nên không dám nói thẳng, mà dùng những truyện ngụ ngôn để truyền đạt giáo lý đến đại chúng.

Trang 1

1

2

Chiếc Thuyền Của Noah

Từ truyện này, chúng ta biết rằng vào thời đó không có ai tin tưởng Thượng Đế, ngoại trừ gia đình của Noah, những người thuận theo ý chỉ của Ngài. Đó là lý do tại sao Thượng Đế đã hủy diệt cả Địa Cầu. Nếu có nhiều gia đình ở khắp nơi tin tưởng Thượng Đế, hẳn Ngài đã không làm như vậy.

Trang 29

3

Tháp Babel

Có một đạo lý mà chúng ta có thể rút ra từ câu truyện này. Đó là gì? Đó là, càng sung sướng chừng nào thì con người lại càng ít nhớ đến Thượng Đế chừng ấy. Xưa kia, khi tổ tiên họ còn tại thế, mọi thứ đều vô cùng giản dị. Mọi người sống trên thuyền và luôn nhớ đến Thượng Đế. Nhưng chẳng bao lâu sau, khi Thượng Đế ban cho họ cuộc sống thoải mái – không có lũ lụt, không bị trừng phạt và cũng không có những lời nhắc nhở – thì họ lại bắt đầu cảm thấy mình vĩ đại.

Trang 41

4

Thiên Thần Cứu Mệnh Lot

Ngay cả khi Thượng Đế đã phái người đến nhắc họ nhanh chóng rời khỏi thành Sodom, vợ của Lot vẫn còn luyến tiếc tài sản. Kết quả là tài sản không còn mà sinh mạng cũng không giữ được. Khi còn tính mạng, còn nhục thể này thì sau một thời gian chúng ta có thể gây dựng lại sản nghiệp. Nhưng khi mất đi thân thể này thì không còn gì hữu dụng nữa.

Trang 49

Thượng Đế Thử Thách Abraham

Có đức tin nơi Thượng Đế như vậy quả là điều rất tốt. Vạn vật đều do Thượng Đế tạo ra, nếu Thượng Đế muốn lấy lại bất kỳ thứ gì, chúng ta nên trả lại cho Ngài, vì chúng vốn thuộc về Ngài. Abraham và vợ ông đã quá tuổi sinh nở, không còn hy vọng có thể sinh con nữa, nhưng cuối cùng họ cũng sinh được một cậu con trai. Thật kỳ diệu!

Trang 63

Mười Điều Răn

Thượng Đế đã giảng giải cho Moses cách ứng dụng những điều răn này trong những hoàn cảnh khác nhau và Ngài muốn Moses truyền đạt lại cho mọi người hiểu. Các điều răn phải được áp dụng linh hoạt cho từng trường hợp. Điều răn là để bảo vệ con người, chứ không phải con người bảo vệ điều răn.

Trang 103

Tấm Gương Hoàn Mỹ Của Bậc Thánh Nhân Vĩ Đại

Hàng nghìn năm sau, chúng ta vẫn còn bàng hoàng khi nhớ lại truyện này, vì sự hiện hữu của chúng ta trên Địa Cầu quá vô thường. Ngay cả Con của Thượng Đế cũng phải chết! Tất cả mọi người cuối cùng rồi cũng sẽ ra đi. Nếu ngay cả một người vĩ đại như Chúa Giê-su cũng không thể giữ nổi nhục thể vô thường, không thể tránh khỏi sự tàn bạo và vô minh của nhân loại, thì làm sao chúng ta có thể cảm thấy an toàn?

Trang 167

5

6

7

8

9

Cuộc Di Cư Của Người Do Thái

Tuy người Do Thái đông như vậy, nhưng Thượng Đế vẫn chăm sóc cho cả quốc gia của họ trong suốt bốn mươi năm. Ngay cả ở sa mạc mà Ngài còn ban cho họ tất cả mọi thứ, hướng chỉ là chúng ta ở nơi thành thị. Làm sao Ngài có thể không chăm sóc chúng ta chứ?

Trang 81

Samuel

Quý vị có biết tình tiết nào là cảm động nhất trong truyện này không? Đó là người đàn bà khao khát có một đứa con. Vì không có con, bà rất cô đơn, buồn tủi và bị cười chê. Rồi bà than khóc với Thượng Đế. Dù khát khao như vậy, nhưng khi sinh con ra bà lại mang con mình cúng dường Thượng Đế.

Trang 149

Bài Thuyết Giảng Trên Núi

Khi đọc Thánh Kinh hay Kinh Phạm Võng, chúng ta đều biết rằng không nên đối xử với những người vu oan hay cư xử tệ với mình giống như cách họ đã đối xử với mình, mà nên thương yêu và đối xử tử tế với họ gấp đôi. Nếu quý vị chỉ để họ tát má bên phải mà không phản ứng lại, họ có thể nghĩ rằng quý vị nhu nhược hay không biết cách phản kháng. Nhưng khi quý vị đưa má bên trái cho họ tát tiếp, họ sẽ thức tỉnh và suy ngẫm: “Ồ! Tại sao người này lại phản ứng như vậy? Không phải anh ta không biết đánh trả, mà là anh ta không bận tâm đến việc bị tát và đã tha thứ cho mình.”

Trang 191

10

Cậu Bé Giê-su Trong Thánh Đường

Chỉ mới mười hai tuổi mà Ngài đã hiểu rõ điều này. Ngài biết mình thật sự là ai. Ngài nhận biết được lực lượng của Đấng Tạo Hóa nhưng lại chưa hiểu được tình cảm và quan hệ vô thường của con người. Ngài chưa nhận ra những cảm xúc vô thường của con người. Đúng vậy! Đức Chúa Giê-su đã nhận biết điều này khi mới mười hai tuổi và Ngài nhận thức được rằng quan hệ với Thượng Đế mới là quan hệ đích thực của Ngài. Tuy nhiên, đối với cha mẹ mình, Ngài vẫn rất hiếu thuận, vẫn là một người con ngoan.

Trang 181

11

12

Những Hạt Giống Tâm Linh và Vượt Trên Những Tiêu Chuẩn Đạo Đức

Truyện này nhắc nhở chúng ta một vài điều. Trên thế gian này, không có ai là chưa từng lầm lỗi. Ngoài ra, một người có tội hay không còn tùy vào tình thế, bối cảnh và mức độ khai ngộ của người đó. Những điều được gọi là đạo đức và luân thường đạo lý của thế gian này khác hẳn với những điều mà các bậc Thánh nhân chân chính nhận thức. Những người đã đạt đến trình độ khai ngộ tối cao thì không thấy những điều như thế...

Trang 211

13

Lãng Tử Trở Về

...Đó là vì chúng ta bị che mờ bởi những cái gọi là thành kiến hoặc tâm hồn thuần khiết của chúng ta bị ảnh hưởng bởi những tác động của xã hội. Rồi cảm giác tội lỗi sẽ trở dậy và chúng ta nghĩ rằng tội lỗi của mình quá trầm trọng, không xứng đáng với hồng ân và tình thương của Thượng Đế. Thật ra, chúng ta luôn xứng đáng. Làm sao Thượng Đế có thể màng đến việc quý vị phá hoại bao nhiêu tài sản của Ngài? Ngài là Đấng Sáng Tạo. Ngài luôn có thể tạo ra thế giới hay cả vũ trụ bao la và kỳ vĩ. Ngài không bận tâm. Nếu chúng ta phá hoại, Ngài sẽ kiến tạo lại, không thành vấn đề.

Trang 227

Khi nói về Thượng Đế hoặc Đấng Tối Cao, Thanh Hải Vô Thượng Sư hướng dẫn chúng ta dùng những đại từ không chỉ định giới tính để tránh việc bàn cãi Thượng Đế là Nam hay Nữ.

She + He = Hes (như trong từ Bless)

Her + Him = Hirm (như trong từ Firm)

Hers + His = Hiers (như trong từ Dear)

Ví dụ: Khi Thượng Đế muốn, Ngài (Hes) có thể làm bất cứ điều gì theo ý của Ngài (Hiers), sao cho phù hợp với chính Ngài (Hirmself).

Là một nhà thiết kế nghệ thuật đầy sáng tạo và đồng thời là một vị thầy tâm linh, Thanh Hải Vô Thượng Sư yêu chuộng tất cả những biểu đạt thể hiện nét đẹp nội tại. Đó là lý do Ngài gọi nước Việt Nam là “Ấu Lạc” và Đài Loan là “Formosa”. Ấu Lạc là quốc hiệu cổ xưa của Việt Nam, có nghĩa là “âu ca lạc nghiệp”. Còn Formosa có nghĩa là “mỹ miều”, phản ánh một cách tròn vẹn hơn vẻ đẹp của hòn đảo này và người dân nơi đây. Thanh Hải Vô Thượng Sư cảm thấy rằng dùng những danh xưng này sẽ mang lại sự thăng hoa về tâm linh và may mắn cho đất nước cũng như người dân hai xứ sở này.

1

Vườn Địa Đàng

Thanh Hải Vô Thượng Sư khai thị tại Trung tâm Tây Hồ, Formosa

Ngày 27 tháng 5 năm 1990 (nguyên văn tiếng Trung Hoa)

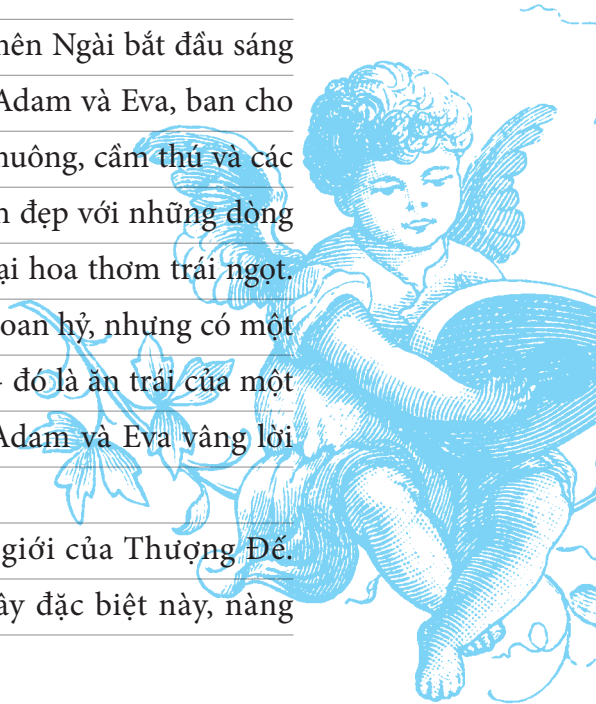

Adam và Eva

Ngày xưa, khi Thượng Đế sáng tạo ra vũ trụ, Ngài cũng tạo ra thế giới của chúng ta. Ngài tạo ra ngày đêm, trăng sao cũng như bầu trời, biển cả và đất đai. Ngài còn tạo ra chim bay trên trời, cá bơi dưới nước và các loài vật rong chơi trên đất liền. Ngài rất hài lòng khi quan sát công trình sáng tạo của mình.

Vì vũ trụ này vốn được dành cho loài người nên Ngài bắt đầu sáng tạo người nam và người nữ. Thượng Đế đã tạo ra Adam và Eva, ban cho họ quyền cai quản thế giới, bao gồm cây cỏ, chim muông, cầm thú và các loài sinh vật biển. Ngài cho họ một nơi cư ngụ xinh đẹp với những dòng suối mát trong, những hàng cây rợp bóng và đủ loại hoa thơm trái ngọt. Đó là Vườn Địa Đàng. Adam và Eva cảm thấy rất hoan hỷ, nhưng có một điều Thượng Đế nghiêm cấm họ không được làm – đó là ăn trái của một cây đặc biệt. Nếu ăn trái của cây đó, họ sẽ chết. Adam và Eva vâng lời Thượng Đế, sống như những người bạn của Ngài.

Tuy nhiên, có một kẻ rắp tâm phá hoại thế giới của Thượng Đế. Một ngày nọ, khi Eva dạo bước ngang qua cái cây đặc biệt này, nàng

nghe có tiếng gọi ngọt ngào của một con rắn. (Người phương Tây gieo tiếng xấu cho loài rắn, cho rằng rắn luôn tìm cơ hội cắn đả con người. Theo quan điểm của họ, chúng là hiện thân của quỷ Sa-tăng.) Và cây này được gọi là “Cây Nhận Biết Thiện Ác”.

Giọng nói đó bảo nàng: “Hãy nhìn trái cây tuyệt diệu này! Hả nàng đang rất thèm. Sao nàng không nếm thử nó đi? Nó sẽ giúp nàng trở nên rất thông minh, thông minh như Thượng Đế vậy.” Khi nghe giọng nói ngon ngọt của rắn, Eva quên đi lời cảnh báo của Thượng Đế, vì nàng muốn trở nên thông minh như Thượng Đế và làm được bất kỳ điều gì nàng muốn. Thế là Eva với tay hái và ăn trái cấm. Rồi nàng để dành một phần cho Adam. Kể từ đó, những sự việc không hay bắt đầu xảy ra. Thượng Đế đã biết chuyện Adam và Eva làm, bởi không điều gì có thể qua mắt Ngài.

Từ dạo ấy, Adam và Eva không còn là bạn của Thượng Đế nữa. Ngài yêu cầu họ rời khỏi Vườn Địa Đàng. Họ đã từng có một đời sống thật hạnh phúc, được dạo chơi và trò chuyện cùng Thượng Đế. Giờ đây, các thiên thần đứng canh gác trước cổng vườn với thanh gươm trong tay, không bao giờ cho phép Adam và Eva quay trở về nữa.

Họ phải làm việc vất vả đến kiệt sức. Lúc đó họ mới thấm thía nỗi đau khổ. Điều tệ hơn nữa là Thượng Đế gửi đến một thông điệp hãi hùng nhất, rằng họ sẽ dần dần già nua và cuối cùng sẽ chết.

Sau khi rời khỏi Vườn Địa Đàng, Eva hạ sinh Cain và Abel. Cain lớn lên, trở thành một nông phu, chàng cày cấy và trồng trọt ngũ cốc. Còn Abel thì trở thành người chăn cừu, trông nom đàn cừu cho cha. Sau mỗi vụ mùa, Cain lại cúng dường Thượng Đế một phần thu hoạch của mình để tỏ lòng tri ân, còn Abel thì cúng dường Ngài đàn cừu.

Cả hai tặng vật này đều là những món quà đáng giá, nhưng chúng ta không thể cúng dường Thượng Đế để đổi lấy tình thương của Ngài, vì Thượng Đế biết rõ chúng ta thật sự là người như thế nào. Abel là người chính trực nên Thượng Đế rất hài lòng với món quà chàng dâng tặng. Vì thế Cain tức tối và sinh lòng đố kỵ. Chàng rất ghét người em trai Abel của mình, và cũng biết rằng Thượng Đế không hề thích món quà của chàng.

Một ngày nọ trên cánh đồng, Cain gây gỗ với Abel và giết chết chàng, tin rằng không ai chứng kiến tội ác này. Nhưng Thượng Đế biết. Ngài đã trừng phạt Cain bằng cách đuổi chàng cùng gia đình ra đi biệt xứ. Một thế giới đã từng rất hấp dẫn từ đó đã vĩnh viễn bị hủy diệt. (Sáng Thế Ký: 4:1-4:12)

Ước Muốn Của Thượng Đế Rất Đơn Giản

Quý vị có hiểu câu truyện này không? Không phải việc ăn một miếng trái cây đã mang lại những chuyện bất hạnh này. Chúng ta đều biết phân biệt phải trái và có quyền lựa chọn. Chúng ta không nên làm những điều chúng ta biết là không hợp đạo lý. Nếu biết mà vẫn cố ý làm, thì đời sống của chúng ta sẽ bị xáo trộn, trở nên phức tạp và đau khổ.

Trái cây đó chỉ tượng trưng cho việc chúng ta không nên làm. Tuân theo ý chỉ của Thượng Đế nghĩa là hành động hợp lý và không gây phương hại đến bất kỳ ai trong suốt cuộc đời mình. Dầu không tu hành, quý vị vẫn có thể ban tặng cho bản thân cũng như thế giới một điều vô cùng hữu ích, bằng cách áp dụng lối dinh dưỡng thuần chay và nghiêm trì giới luật. Giống như những đệ tử của tôi vậy. Chúng ta chọn làm những điều nên làm và tránh những việc không nên làm.

Thượng Đế đã chăm sóc họ rất chu đáo, ban cho họ đủ loại thực phẩm và thú vui. Họ không thiếu bất kỳ thứ gì, điều này chứng tỏ tình thương của Thượng Đế là vô lượng vô biên. Có nơi nào con người không phải làm việc mà vẫn có thể sống vô tư, thoải mái như thế không? Tất cả những

*T*ừ thuở ban sơ, chúng ta đã có quyền chọn lựa, chúng ta có tiếng nói bên trong mách bảo cho mình biết điều gì tốt, điều gì xấu. Nhưng đôi khi chúng ta ham vui, thích làm những điều trái với sự dạy dỗ của cha mẹ, giống như trẻ con vậy, rồi tự làm tổn thương chính mình. Đó chính là vấn đề.²

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư

gì họ cần làm chỉ là vui hưởng. Thượng Đế có bao giờ yêu cầu họ điều gì lớn lao không? Không bao giờ. Ngài chỉ nói: “Các người có thể ăn bất kỳ thứ gì, nhưng riêng cây đó là của Ta. Hãy để nó cho Ta. Đừng ăn trái của nó.”

Nhưng thậm chí cây đó họ cũng không bỏ qua. Không phải vì họ đói. Có thứ gì họ cần mà không được đáp ứng không? Thượng Đế chỉ yêu cầu duy nhất một điều, nhưng họ vẫn không thực hiện được. Ngài đã tạo ra quá nhiều thứ cho họ vui hưởng, vậy mà họ vẫn còn phạm lỗi.

Ngày nay chúng ta đang ở trong tình trạng thật đáng thương, bị mê hoặc và buộc phải trầm luân trong bể khổ. Thế giới của chúng ta đầy rẫy muôn phiền như sinh, lão, bệnh, tử. Nhưng thời đó họ không hề biết đến bệnh, lão hay tử. Họ thậm chí không phải tranh đấu để mưu sinh. Thượng Đế chỉ yêu cầu một việc hết sức nhỏ bé, vậy mà họ cũng không thể thực hiện được.

Đích thân Thượng Đế nói mà họ còn không nghe, nói gì đến tôi. Lời tôi nói thì đáng kể gì chứ? Họ biết rất rõ Thượng Đế đã tạo ra mọi thứ cho họ vui hưởng. Họ biết Thượng Đế là chủ nhân của họ và Ngài ban cho họ bất kỳ thứ gì họ muốn, chỉ trừ trái của một loại cây đặc biệt, thế mà họ vẫn nhất quyết ăn cho bằng được trái của cây đó.

Thật ra, cây đó cũng không có gì đặc biệt. Nó cũng giống như bao cây khác. Chẳng qua Thượng Đế muốn thử xem họ có thể vì Ngài mà không ăn trái đó không, nhưng họ đã không thực hiện được dù chỉ là một yêu cầu đơn

giản như vậy. Lời Thượng Đế thì họ không nghe, lại đi nghe lời con rắn! Nghe người khác còn được, đàng này họ lại nghe theo con rắn! Lời nói của một con rắn còn quan trọng hơn lời nói của Thượng Đế sao?

Bây giờ quý vị đã hiểu, cho nên nếu có bị trầm luân trong vòng sinh tử luân hồi thì quý vị tuyệt đối không nên oán trách ai. Nếu câu chuyện này có thật, chúng ta không thể đổ lỗi cho Thượng Đế. Ngài đã quá nhân từ và độ lượng với con người. Ngài không đòi hỏi điều gì, chỉ giữ lại duy nhất một cái cây cho mình. Vậy mà Adam và Eva vẫn hái trái của cây đó xuống để ăn. Họ tin mọi điều trừ Thượng Đế. Họ thậm chí đã tin lời một con rắn và ăn trái mà lẽ ra họ không nên ăn. Đến khi nuốt vào họ mới nhận ra nỗi khổ đau mà họ đã tự chuốc lấy và biết được điều gì tốt, điều gì xấu. Từ đó, Thượng Đế cũng biết họ không có đủ đức tin và không xứng đáng là bạn của Ngài nữa.

Thế giới này có rất nhiều thứ, mỗi thứ đều có một cái giá khác nhau. Ví dụ, nếu mua một viên kim cương, chúng ta phải trả một số tiền rất lớn, nhưng mua vàng thì không cần trả nhiều tiền đến thế. Khi mua bạc thì chúng ta phải trả càng ít hơn nữa. Mua một thỏi sắt thì chỉ tốn khoảng vài trăm Đài tệ, nhưng mua một thỏi vàng cùng kích cỡ có thể phải trả số tiền nhiều gấp mười lần. Tương tự, nếu họ muốn làm bạn của Thượng Đế và vui hưởng mọi thứ nơi Vườn Địa Đàng thì họ phải tuân thủ nguyên tắc. Nếu như ngay cả cái là một cái cây mà họ cũng không bỏ qua, thì làm sao họ có thể sống ở đó được?

Nếu muốn sống chung, mọi người cần tôn trọng nhau. Tôi có thể nhờ anh điều này và anh cũng có thể nhờ tôi điều kia, chúng ta nên tương trợ lẫn nhau. Đó là bài học rút ra từ câu chuyện truyền này, chứ không phải Thượng Đế thật sự muốn đòi hỏi điều gì ở Adam và Eva.

Thượng Đế nghĩ rằng nếu Ngài ban cho họ mọi thứ mà không đặt ra nguyên tắc nào thì sẽ nhầm chán và đơn điệu. Do vậy, Ngài ban cho họ mọi thứ ngoại trừ cái cây đó, để thêm phần phong phú đa dạng mà thôi. Than ôi, họ đã không hiểu điều này và cuối cùng nghe lời của một con rắn thay vì lời của Thượng Đế, vị ân nhân của mình. Thật đáng hổ thẹn! Vì thế họ đã “tiệt tòn đời” sau khi nghe theo lời con rắn đó.

Nếu quý vị coi trọng con rắn hơn Thượng Đế, chắc chắn quý vị không xứng đáng làm bạn của Ngài. Phải vậy không? Quý vị đã phụ lòng tin của Thượng Đế, phá vỡ mối giao hảo giữa Ngài và quý vị. Quý vị muốn làm theo ý mình. Quý vị không tôn trọng ý kiến của Ngài, ngay cả khi điều đó không hề làm phương hại gì đến quý vị. Có quá nhiều thứ trong tay rồi, quý vị còn muốn gì nữa? Vì vậy, đó là ngã chấp, là tham vọng muốn được vĩ đại như Thượng Đế.